

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Pavla Molka a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Barbary Pořízkové v právní věci žalobkyně: **InsolCentrum, s.r.o.**, se sídlem Hradecká 2526/3, Praha 3, zast. JUDr. Soňou Luňákovou, advokátkou se sídlem Hradecká 2526/3, Praha 3, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 12. 2022, č. j. MV-220838-2/VS-2022, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 1. 2024, č. j. 11 A 14/2023-38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „magistrát“) rozhodnutím ze dne 14. 11. 2022, č. j. MHMP 2045700/2022, částečně odmítl žalobkyni poskytnout informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „informační zákon“), a to ohledně jména, příjmení, data narození a adresy místa trvalého pobytu fyzické osoby oprávněné jednat jménem Člověka v tísní, o. p. s. (dále jen „Člověk v tísní“), ve věci sbírek *SOS Milostivé léto* a *Přímá pomoc obětem mimořádných událostí*. Dále žalobkyni odepřel poskytnutí dokladů o hrubém výtěžku sbírky a nákladech spojených s jejím konáním. Žalobkyně proti rozhodnutí magistrátu podala odvolání k žalovanému, který odvolání zamítl a rozhodnutí magistrátu potvrdil rozhodnutím uvedeným v záhlaví.

[2] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví. Neshledal důvodnou námitku, že žalovaný měl upřednostnit její právo na informace před právem na ochranu osobních údajů osoby oprávněné jednat za Člověka v tísní ve věci veřejné sbírky.

Ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona č. 117/2001 Sb., o veřejných sbírkách a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných sbírkách“), na které žalobkyně odkázala, se vztahuje na oznámení veřejné sbírky magistrátu, nikoli na údaje, které zveřejňuje žalovaný v centrální evidenci sbírek. Zákon o veřejných sbírkách nepočítá s uveřejňováním informací týkajících se osoby oprávněné jednat jménem právnické osoby ve věci veřejné sbírky. Osobní údaje lze poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže lze uplatnit některou ze zákonných výjimek. V dané věci však není žádná zákonná výjimka dána. Magistrát se proto před vydáním rozhodnutí správně obrátil na Člověka v tísni a požádal ho o udělení souhlasu s poskytnutím údajů o osobě oprávněné jednat jeho jménem ve věci veřejné sbírky. Člověk v tísni vyjádřil svůj nesouhlas a v takovém případě nemohl magistrát osobní údaje žalobkyni poskytnout. Ze zákona o veřejných sbírkách nevyplývá, že osoba oprávněná jednat ve věci sbírky jménem právnické osoby musí strpět uvádění svých osobních údajů. Veřejnost sbírky znamená, že je pořádána pro veřejně prospěšný účel, nikoliv, že osoba jednající za pořadatele sbírky je veřejně činnou osobou či vykonává výkon veřejné správy. Magistrát proto nepochybil, když upřednostnil právo na ochranu osobních údajů před právem na informace.

[3] Městský soud neshledal důvodnou ani námitku nesprávného neposkytnutí dokumentů o hrubém výtěžku a nákladech sbírky. Údaje, které žalobkyně požadovala, se magistrát dozvěděl v rámci své kontrolní činnosti. Na věc proto bylo třeba aplikovat § 11 odst. 3 informačního zákona a § 20 odst. 3 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“). Městský soud souhlasil s žalovaným, že ze samotné žádosti o poskytnutí informací nevyplývá veřejný zájem. Magistrát proto postupoval správně, když se obrátil s žádostí o souhlas na Člověka v tísni, a nikoliv na nadřízenou osobu, jak požadovala žalobkyně.

[4] Městský soud na závěr neshledal důvodnou námitku nezákonného postupu magistrátu ve věci veřejné sbírky. Daná námitka se nevztahuje k rozhodnutí žalovaného, které je přezkoumáváno v nynějším řízení. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že podnětem k přezkoumání postupu magistrátu ve věci *SOS Milostivé léto* se bude zabývat v samostatném řízení. Žalobkyně byla poté informována sdělením ze dne 20. 1. 2023, že *SOS Milostivé léto* je součástí veřejné sbírky *Přímá pomoc obětem mimořádných událostí*. Žalobkyně se v žádosti o poskytnutí informací domáhala mimo jiné sdělení informací k *SOS Milostivé léto* a ty jí byly poskytnuty kromě informace o osobě oprávněné jednat ve věci sbírky jménem právnické osoby, o nákladech spojených s jejím konáním a dokladů týkajících se hrubého výtěžku sbírky.

II. Obsah kasační stížnosti žalobkyně a vyjádření žalovaného

[5] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů podřazených pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[6] Městský soud nesprávně posoudil otázku odmítnutí poskytnout údaje o osobě oprávněné jednat jménem právnické osoby ve věci veřejné sbírky. Ustanovení § 5 odst. 1 písm. b) zákona o veřejných sbírkách ukládá pořadateli sbírky povinnost uvést v oznámení o konání sbírky jméno, příjmení, datum narození a adresu místa trvalého pobytu fyzické osoby, která je oprávněna jednat ve věci sbírky jménem právnické osoby. Tato osoba není v pozici soukromé osoby, nýbrž v pozici profesionála a musí strpět uvádění svých osobních

pokračování

údajů. Magistrát ve věci veřejné sbírky zastupuje veřejnost a všechny dárce, tj. provádí úkoly ve veřejném zájmu. Ve vrchnostenské pozici magistrát vykonává veřejnou moc ve věci veřejné sbírky, může tedy například rozhodnout, že sbírku nelze konat. Městský soud se v napadeném rozsudku nevypořádal s námitkou, že kontrola veřejné sbírky, která je svěřena magistrátu, je ve veřejném zájmu. Důvodem pro odepření informace nemůže být skutečnost, že se údaje o této osobě nezveřejňují v centrální evidenci sbírek.

[7] Stěžovatelka nesouhlasí ani s odmítnutím poskytnutí dokladů o výtěžku a nákladech sbírky. K naplnění účelu žádosti o informace bylo vhodnější, aby magistrát požádal o zproštění povinnosti mlčenlivosti nadřízenou osobu, nikoli osobu kontrolovanou. Člověk v tísní není v pozici soukromé osoby, jejíž práva je potřeba chránit. Člověk v tísní vykonává organizováním veřejné sbírky veřejnou službu a zprostředkovává transfer finančních prostředků k naplnění konkrétního veřejně prospěšného účelu. Zájem veřejnosti na kontrole transparentnosti sbírky převažuje nad zájmem ochrany práv kontrolované osoby. Městský soud dospěl k nesprávnému závěru, že magistrát postupoval správně, když se neobrátil s žádostí o souhlas na nadřízenou osobu nebo sám nedovodil veřejný zájem. Akce *SOS Milostivé léto* je obecně známou skutečností, která vyplývá z platné právní úpravy, a zdůrazňování jejího významu v žádosti o informace nemůže mít vliv na rozhodování magistrátu, zda poskytne požadovanou informaci. Nesprávná úvaha městského soudu vedla k závěru, že v daném případě je třeba upřednostnit povinnost zachovávat mlčenlivost před právem na informace.

[8] Stěžovatelka na závěr namítá nezákonnost sbírky *SOS Milostivé léto*. Magistrát uvedl, že tato akce je součástí veřejné sbírky *Přímá pomoc obětem mimořádných událostí*, kterou má Člověk v tísní osvědčenu u magistrátu pod jednacím číslem S-MHMP 1230014/2012, tudíž poskytnuté informace jsou z veřejné sbírky z roku 2012. O veřejné sbírce *SOS Milostivé léto* magistrát neposkytl žádnou informaci. Veřejná sbírka *SOS Milostivé léto* neexistuje, jelikož nebyla písemně oznámena magistrátu, nemá samostatné osvědčení, nemá stanovenou dobu konání, nemá určený účel a nelze ji samostatně vyúčtovat. Stěžovatelka žádala žalovaného, aby přezkoumal, zda je v souladu se zákonem o veřejných sbírkách postup Člověka v tísní, který vyhlásil veřejnou sbírku *SOS Milostivé léto*, jež nesplňuje formální náležitosti dle zákona o veřejných sbírkách. Magistrát a žalovaný dospěli k závěru, že sbírka *SOS Milostivé léto* není samostatnou veřejnou sbírkou, nýbrž se jedná o mediální kampaň Člověka v tísní, která je součástí jiné veřejné sbírky. Zákon o veřejných sbírkách nezná institut mediální kampaň. Člověk v tísní mnohokrát deklaroval, že nejde o jednorázovou mimořádnou událost, proto nelze pomoc dlužníkům srovnávat s pomocí obětem mimořádných událostí, jako je tornádo či válka na Ukrajině. Stěžovatelka v postupu organizátora veřejné sbírky *SOS Milostivé léto* spatřuje možné obcházení účelu zákona o veřejných sbírkách. Postup žalovaného i magistrátu proto nebyl správný, když nerozhodli, že tuto sbírku nelze konat. Magistrát řádně neplní svou roli instituce pověřené kontrolou veřejných sbírek, když schvaluje postup Člověka v tísní, který odmítá sdělit veřejnosti osobu odpovědnou za danou sbírku.

[9] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti navrhl její zamítnutí. Stěžovatelka žádala poskytnutí údajů o fyzické osobě oprávněné jednat ve věci sbírky jménem právnické osoby. Tato osoba vyjádřila nesouhlas s poskytnutím svých osobních údajů. Veškerou odpovědnost za průběh a konání sbírky včetně předkládání průběžných vyúčtování nese právnická osoba jakožto pořadatel sbírky. Jako mylnou je třeba označit stěžovatelčinu představu, že by osoba pověřená jednat jménem právnické osoby ve věci veřejné sbírky sama rozhodovala

o přerozdělení finančních prostředků získaných veřejnou sbírkou. K námitce, že stěžovatelka uvedla, v čem spatřuje veřejný zájem na poskytnutí informace, žalovaný uvedl, že z její žádosti nic takového nevyplývá. Informace, jež požadovala sdělit, se magistrát jako povinný subjekt dozvěděl při výkonu kontrolní činnosti na úseku veřejných sbírek. Magistrát proto oslovil Člověka v tísni, jenž se vyjádřil v tom smyslu, že primární účetní doklady a účetní sestavy, požadované stěžovatelkou, považuje za citlivé dokumenty, které obsahují i osobní údaje. Městský soud se zabýval vztahem § 11 odst. 3 a § 19 informačního zákona a dovodil, že na věc je nutné aplikovat § 11 odst. 3 informačního zákona a § 20 odst. 3 kontrolního řádu. Námitka ohledně nezákonnosti sbírky *SOS Milostivé léto* podle žalovaného nijak nesouvisí se soudním řízením vedeným před městským soudem.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[10] Nejvyšší správní soud (dále též „NSS“) posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[11] Před posouzením věci samé se NSS zabýval otázkou, kterou musí zkoumat i bez námítky, a to zda správní orgány postupovaly dle správního právního předpisu. Dle usnesení rozšířeného senátu ze dne 28. 7. 2009, č. j. 8 Afs 51/2007-87, č. 1926/2009 Sb. NSS, totiž platí, že správní soud vždy zkoumá, zda právní předpis nebo jeho ustanovení, která byla použita, na danou věc skutečně dopadají. NSS konkrétně zvážil, zda magistrát neměl namísto informačního zákona postupovat v reakci na stěžovatelčinu žádost o informace dle § 38 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), dle kterého správní orgán umožní jiným osobám než účastníkům řízení a jejich zástupcům nahlédnout do správního spisu, pokud prokáží právní zájem nebo jiný vážný důvod a nebude-li tím porušeno právo některého z účastníků, popřípadě jiných dotčených osob anebo veřejný zájem.

[12] Dle § 2 odst. 3 informačního zákona a na něj navazující judikatury platí, že informační zákon se nevztahuje na poskytování informací, jejichž poskytování je upraveno zvláštním zákonem (srov. rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78), přičemž § 38 správního řádu je speciálním ustanovením ve vztahu k informačnímu zákonu jak pro nahlížení do spisu účastníky řízení a jejich zástupci (§ 38 odst. 1 správního řádu), tak pro nahlížení do spisu jakoukoliv jinou osobou (§ 38 odst. 2 správního řádu). V takovém případě je žádostí dle informačního zákona pouze taková žádost, ve které žadatel požaduje poskytnutí konkrétní informace ze spisu, nikoliv kompletní správní spis či jeho podstatnou část (srov. rozsudky NSS ze dne 11. 8. 2009, č. j. 1 As 51/2009-106, ze dne 12. 4. 2018, č. j. 7 As 124/2017-21, nebo ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 As 118/2018-53, č. 3849/2019 Sb. NSS). Dle rozsudku NSS ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1 As 204/2022-30, platí, že žadatel o informace nemůže prostřednictvím žádosti dle informačního zákona obcházet úpravu nahlížení do správního spisu dle správního řádu a užití postupu dle informačního zákona na informace obsažené ve správním spise je možné, jen pokud stěžovatel požadovanou informaci specifikuje dostatečně určitě, tedy „*prostřednictvím vymezení obsahu informace (jinak řečeno, co konkrétně ze správního spisu žádá)*“.

[13] NSS dospěl k závěru, že magistrát postupoval správně, když podání stěžovatelky posoudil jako žádost o poskytnutí informací dle informačního zákona, a nikoliv jako žádost o nahlédnutí do správního spisu ve smyslu § 38 odst. 2 správního řádu, ačkoliv magistrát

pokračování

o veřejné sbírce zjevně vede správní spis v rámci její kontroly. Stěžovatelčina žádost totiž obsahovala seznam konkrétních informací, které požadovala poskytnout a jež se týkaly veřejné sbírky *Přímá pomoc obětem mimořádných událostí* a kampaně *SOS Milostivé léto*. Z její žádosti tak bylo zřejmé, co konkrétně ze správního spisu žádá. Z podané žádosti ani z ničeho jiného navíc nevyplynulo, že by se stěžovatelka svou žádostí o informace pokoušela obejít právní úpravu nahlížení do správního spisu.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Na úvod NSS konstatuje, že významnou část kasační stížnosti tvoří doslovné opakování žalobní argumentace. Kasační stížnost je však opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského (zde městského) soudu, na které má reagovat a vést s ním právně kvalifikovanou polemiku, se kterou se poté musí NSS vypořádat. Kasační stížnost, která beze změny opakuje žalobní tvrzení a nijak nereaguje na argumentaci krajského soudu, neobsahuje důvody podle § 103 s. ř. s. a musela by být odmítnuta jako nepřipustná (srov. usnesení NSS ze dne 30. 6. 2020 č. j. 10 As 181/2019-63, č. 4051/2020 Sb. NSS). Stěžovatelčina kasační stížnost nicméně obsahuje i některé dílčí námitky, které reagují na posouzení městského soudu, proto se nejedná o kasační stížnost, kterou by bylo nutné odmítnout pro nepřipustnost. Věcné vypořádání ze strany NSS je nicméně namísto v tom omezeném rozsahu, kde stěžovatelka kasační stížností polemizuje se závěry městského soudu; naopak tam, kde je kasační stížnost pouhou kopií žaloby, odkáže NSS převážně na ty body rozsudku městského soudu, v nichž se s touto žalobní argumentací již vypořádal.

[16] První námitka se týká nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku, tedy vady dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku stěžovatelka shledává v nedostatečném vypořádání se s žalobní námitkou, že kontrola veřejné sbírky, která je svěřena magistrátu, je ve veřejném zájmu, a zpracování osobních údajů osoby oprávněné jednat ve věci sbírky je nezbytné pro plnění úkolu prováděného ve veřejném zájmu. NSS dává stěžovatelce za pravdu, že městský soud se k tomuto tvrzení v napadeném rozsudku výslovně nevyjádřil. Nicméně dle ustálené judikatury městský soud nemá povinnost reagovat na každou dílčí žalobní argumentaci a tu obsáhle vyvrátit. Úkolem soudu je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace jako takové (srov. např. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19, nebo bod 27 rozsudku NSS ze dne 18. 3. 2021, č. j. 1 Afs 289/2019-41, č. 4192/2021 Sb. NSS).

[17] Městský soud výše uvedenou povinnost splnil, když se vypořádal s námitkou, proč bylo v dané věci třeba upřednostnit právo na ochranu osobních údajů osoby oprávněné jednat jménem Člověka v tísni ve věci veřejné sbírky před právem stěžovatelky na informace. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že městský soud nereagoval na dílčí tvrzení, že magistrát jako povinný subjekt provádí kontrolu veřejné sbírky ve veřejném zájmu. Tato otázka totiž není pro projednávanou věc podstatná, neboť nemá přímý vztah k nyní řešené otázce, tedy k povinnosti magistrátu poskytnout informace o osobních údajích osoby oprávněné jednat jménem Člověka v tísni ve věci veřejné sbírky. Podstatou stěžovatelčiny argumentace je existence veřejného zájmu na zpracování údajů Člověka v tísni, respektive osob za něj vystupujících, v rámci kontroly magistrátu, nikoliv neposkytnutí těchto informací třetímu subjektu na základě jeho práva na informace, přičemž tyto dva druhy nakládání s informacemi nelze zaměňovat. Ačkoliv tedy městský soud stěžovatelčino tvrzení o kontrole veřejné sbírky vykonávané ve veřejném zájmu výslovně

nevypořádal, nereagování na toto tvrzení nepředstavuje vzhledem k výše uvedenému vadu, pro kterou by bylo třeba napadený rozsudek zrušit. Daná námitka proto není důvodná.

[18] Stěžovatelka dále namítá, že důvodem pro odepření požadované informace nemůže být skutečnost, že se údaje o osobě oprávněné jednat ve věci sbírky nezveřejňují v evidenci sbírek. Městský soud však odepření poskytnutí dané informace neodůvodnil pouze odkazem na nezveřejňování údajů v evidenci sbírek. V bodech 21. a 22. napadeného rozsudku uvedl, že stěžovatelka odkazuje nesprávně na § 5 odst. 1 písm. b) bod 2 zákona o veřejných sbírkách, který se vztahuje na oznámení veřejné sbírky krajskému úřadu, přičemž zákon o veřejných sbírkách nepočítá s uveřejněním informací týkajících se osoby oprávněné jednat jménem právnické osoby ve věci veřejné sbírky. Dále připomněl, že dle informačního zákona se informace týkající se osobních údajů poskytují v souladu s právními předpisy, které upravují jejich ochranu. V bodě 26. napadeného rozsudku poté uvedl, že z judikatury NSS plyne, že osobní údaje lze poskytnout pouze se souhlasem subjektu těchto údajů anebo pokud lze na danou věc uplatnit některou ze zákonných výjimek. Žádnou z těchto výjimek však městský soud neshledal a souhlas subjektu údajů nebyl dán. V bodě 29. napadeného rozsudku uvedl, že z právních předpisů nevyplývá, že by osoba oprávněná jednat jménem Člověka v tísní ve věci veřejné sbírky musela strpět uvádění svých osobních údajů, a v bodě 34. připomněl, že daná osoba nevystupuje jako veřejně činná osoba a její údaje nejsou veřejně přístupné. Městský soud tedy svůj závěr, že osoba oprávněná jednat ve věci sbírky za Člověka v tísní nebyla povinna strpět poskytnutí svých osobních údajů, nezaložil pouze na tom, že se údaje o ní nezveřejňují v evidenci veřejných sbírek. Daná námitka tak není důvodná.

[19] Stěžovatelka též namítá, že městský soud posvětil nesprávný postup magistrátu, který nepožádal nadřízenou osobu o zproštění mlčenlivosti ohledně informací, které se dozvěděl v rámci své kontroly. Dle rozsudku NSS ze dne 17. 6. 2010, č. j. 1 As 28/2010-86, č. 2128/2010 Sb. NSS, na který odkázal i městský soud, platí, že informace, na něž se vztahuje povinnost zachovávat mlčenlivost, lze poskytnout pouze tehdy, jestliže tomu nebrání některý z důvodů odepření informací (např. ochrana utajovaných informací, ochrana osobnosti, soukromí a osobních údajů). Ustanovení § 11 odst. 3 informačního zákona znemožňuje povinným subjektům poskytovat informace získané od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti prováděné na základě zvláštních předpisů, podle nichž se na ně vztahuje povinnost mlčenlivosti. Z uvedeného plyne, že zákonodárce považoval za nutné podrobit speciálnímu režimu ochranu informací, které povinné subjekty získávají od třetích osob při plnění úkolů v rámci kontrolní, dozorové, dohledové nebo obdobné činnosti (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2013, č. j. 1 As 73/2013-36, bod 26). Dle § 20 odst. 3 kontrolního řádu platí, že kontrolujícího (magistrát) může povinnosti mlčenlivosti zprostit ten, v jehož zájmu tuto povinnost kontrolující nebo přízvaná osoba má, anebo ve veřejném zájmu nadřízená osoba kontrolujícího.

[20] Městský soud se k dané námitce vyjádřil v bodě 41. napadeného rozsudku, kde uvedl, že údaje, které stěžovatelka požadovala, se magistrát dozvěděl v rámci své kontrolní činnosti, a proto bylo nutné na věc použít § 11 odst. 3 informačního zákona a § 20 odst. 3 kontrolního řádu. K veřejnému zájmu, který by odůvodnil možnost využít zproštění magistrátu povinnosti mlčenlivosti nadřízenou osobou, městský soud v bodě 42. napadeného rozsudku uvedl, že ze stěžovatelčiny žádosti o poskytnutí informací žádný veřejný zájem

pokračování

nevyplývá a samotná výše peněžních prostředků, které byly v rámci sbírky vybrány, nemůže představovat veřejný zájem na poskytnutí této informace stěžovatelce.

[21] Stěžovatelka na toto posouzení reaguje v kasační stížnosti pouze tím, že akce *SOS Milostivé léto* je obecně známou skutečností, která vyplývá z platné právní úpravy a zdůrazňování jejího významu v žádosti o informace nemůže mít vliv na rozhodování magistrátu. Těmito tvrzeními stěžovatelka sice vysvětluje veřejný zájem na kontrole dané sbírky ze strany magistrátu, který NSS nijak nepopírá, nicméně z těchto tvrzení nevyplývá veřejný zájem na požadovaném poskytnutí dokladů o hrubém výtěžku dané sbírky a nákladech spojených s jejím konáním samotné stěžovatelce. V žádosti ze dne 26. 10. 2022, založené ve správním spise, stěžovatelka uvedla, že žádá o poskytnutí informací dle informačního zákona, dále je v žádosti uveden seznam informací, které stěžovatelka požaduje, a že se žádost opírá o informační zákon. Magistrát poté ve svém rozhodnutí uvedl, že se dotázal Člověka v tísni, zda souhlasí se zveřejněním požadovaných údajů, a Člověk v tísni s poskytnutím některých údajů (osobní údaje pověřené osoby, doklady o hrubém výtěžku sbírky) nesouhlasil. Magistrát proto zvážil, zda v dané věci neexistuje veřejný zájem, který by převážil nad zájmem na odmítnutí dané žádosti, a žádný převažující veřejný zájem neshledal.

[22] Veřejný zájem na zveřejnění daných údajů neshledal ani NSS. Stěžovatelce byly poskytnuty sumarizované informace o celkovém hrubém výtěžku sbírky, o částce použité na pořádání sbírky a o použití čistého výtěžku sbírky. Stěžovatelka v kasační stížnosti neuvedla, proč podle ní nebylo poskytnutí těchto informací dostatečné a proč měly být poskytnuty i další doklady. NSS si je též vědom, že žadatelé o informace nejsou povinni žádosti v režimu informačního zákona odůvodňovat a povinné subjekty nejsou oprávněny zkoumat důvody žádosti (srov. rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2018, č. j. 4 As 330/2018-57), nicméně pro danou věc je podstatné, že ze stěžovatelčiny žádosti ani z ničeho jiného nevyplývá veřejný zájem na poskytnutí právě stěžovatelkou požadovaných dokladů, který by odůvodnil požádání magistrátu o zproštění povinnosti mlčenlivosti nadřízeným orgánem dle § 20 odst. 3 kontrolního řádu. Veřejný zájem nevyplývá ani z kasační stížnosti, ve které stěžovatelka argumentuje pouze samotnou podstatou sbírky *SOS Milostivé léto*, jejím opakováním a širokým mediálním ohlasem. Tyto skutečnosti však nezakládají veřejný zájem na poskytnutí dokladů o hrubém výtěžku dané sbírky a o nákladech spojených s jejím pořádáním. Magistrát proto postupoval správně, když se obrátil na Člověka v tísni s žádostí ohledně jeho souhlasu s poskytnutím daných dokladů. Daná námitka tak není důvodná.

[23] Stěžovatelka na závěr rozporuje zákonnost veřejné sbírky *SOS Milostivé léto*. Tato kasační námitka však představuje doslovné zopakování žalobní námitky se shodným názvem. Městský soud k dané námitce v bodě 45. napadeného rozsudku uvedl, že se nevztahuje k projednávané věci, jelikož žalovaný v napadeném rozhodnutí konstatoval, že se bude podnětem k přezkoumání postupu magistrátu ve věci *SOS Milostivé léto* zabývat samostatně. Městský soud dále konstatoval, že stěžovatelka se ve své žádosti o poskytnutí informací domáhala mimo jiné sdělení informací k *SOS Milostivé léto*, které jí byly poskytnuty, kromě informací o osobě oprávněné jednat ve věci sbírky jménem Člověka v tísni a dokladů týkajících se hrubého výtěžku sbírky a nákladů spojených s jejím konáním. Nadto byla samostatným sdělením žalovaného ze dne 20. 1. 2023, č. j. MV-220838-6/VS-2022, reagujícím na její podnět informována, že *SOS Milostivé léto* je součástí veřejné sbírky *Přímá pomoc obětem mimořádných událostí*. Stěžovatelka v kasační stížnosti nijak nerozporuje vypořádání dané námitky městským soudem, nijak na něj

nereaguje a pouze doslovně opakuje argumentaci z žaloby. Jak bylo uvedeno výše, NSS se může zabývat pouze těmi námitkami, které směřují proti závěrům městského soudu. Proto se danou námitkou nebude zabývat.

[24] Na závěr NSS uvádí, že nepřehlédl, že městský soud nevyzval Člověka v tísni postupem dle § 34 odst. 2 s. ř. s., zda nebude v řízení o žalobě uplatňovat práva osoby zúčastněné na řízení. Člověk v tísni by však mohl být přímo dotčen zrušením napadeného rozhodnutí nebo vydáním rozhodnutí podle výroku městského soudu, což znamená, že na něj dopadá definice osoby zúčastněné na řízení dle § 34 odst. 1 s. ř. s. Dle ustálené judikatury platí, že pokud krajský soud nevyrozumí všechny potenciální osoby zúčastněné o probíhajícím řízení, tyto nepoučí a nevyzve, aby oznámily, zda budou v soudním řízení práva osoby zúčastněné na řízení uplatňovat, zatíží řízení vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (srov. rozsudky NSS ze dne 21. 12. 2005, č. j. 1 As 39/2004-75, č. 1479/2008 Sb. NSS, či ze dne 9. 11. 2016, č. j. 2 As 256/2016-92). K takové vadě NSS přihlédne z úřední povinnosti (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 23. 5. 2006, č. j. 8 As 32/2005-81, č. 489/2005 Sb. NSS, nebo rozsudek NSS ze dne 17. 1. 2014, č. j. 5 As 140/2012-22). V nynější věci nicméně toto pochybení nemohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, jelikož městský soud rozhodl ve prospěch Člověka v tísni, když potvrdil rozhodnutí správních orgánů o tom, že magistrát nebyl povinen poskytnout stěžovateli požadované informace. V takovém případě by bylo v rozporu s procesní ekonomikou, aby NSS napadený rozsudek zrušil a vrátil věc městskému soudu jen proto, aby vyzval Člověka v tísni dle § 34 odst. 2 s. ř. s. k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení a poté opětovně rozhodl shodným způsobem, jakým rozhodl nyní.

IV. Závěr a náklady řízení

[25] Z výše uvedeného vyplývá, že napadený rozsudek městského soudu není nezákonný z důvodů namítaných v kasační stížnosti. Proto NSS kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl podle § 110 odst. 1 s. ř. s.

[26] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1, větu první, ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatelka ve věci neměla úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v řízení žádné náklady nevznikly, proto mu soud jejich náhradu nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. června 2024

JUDr. Pavel Molek
předseda senátu